

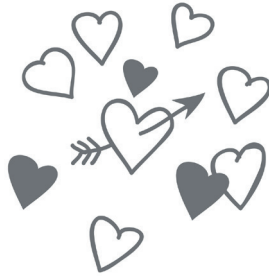
Marion van de Coolwijk

De Cupcakeclub

Een toetje om te zoenen

δ

Naar de film

Weetje

In de zeventiende eeuw geloofden mensen dat als ze een cake onder hun kussen legden, ze in hun dromen hun aanstaande man of vrouw konden zien.

‘Hoi!’ David komt naast Zilver staan.

Het is woensdagmiddag en de school is uit.

Zilver staat bij de kapstokken en ritst haar jas dicht.

Haar tas staat op de grond. ‘Hoi,’ zegt ze zacht.

Ze voelt haar wangen gloeien. Het is stil in de gang.

Al haar klasgenoten zijn al naar huis. Ze kijkt

door het smalle raam naar de juf, die het digibord

uitzet. Ze heeft net samen met de juf de klas

opgeruimd en daarna ook nog alle plantjes water

gegeven. Het is al best laat. ‘Had je

ook klassendienst?’

‘Nee.’ David schudt zijn hoofd.

‘Straf?’ Ze grijnst. David heeft wel vaker straf.

Zijn meester is behoorlijk streng.

‘Nee, ik wacht gewoon,’ antwoordt David. ‘Waarop?’

‘Op jou.’

‘O.’ Zilver hurkt en opent haar tas. ‘Eh... ik zoek even mijn fietssleutel.’ Zenuwachtig graait ze in haar tas. Haar hart bonkt in haar keel.

Door haar donkerblonde haren heen staart ze naar Davids benen. Haar vingers omklemmen al lang de fietssleutel, maar ze blijft gehurkt zitten.

‘Ik help wel even.’ David bukt zich, maar Zilver klapt haar tas dicht. ‘Nee, nee, ik heb hem al.’

Ze staat op. Haar fietssleutel bungelt aan haar vinger. ‘Kijk maar.’

‘Mooi. Wat ik wil zeggen...’ David schraapt zijn keel.

‘Oei, is het al zo laat?’ Zilver kijkt op haar horloge.

‘Ik... ik moet gaan. Doei!’ Ze loopt de gang uit in de richting van de schooldeur.

‘Zilver, wacht!’

Zilver staat stil en draait zich om.

‘Eh... ik...’ David kijkt om zich heen, maar er is niemand meer in de hal. ‘Heb je vanmiddag wat te doen?’ Zijn stem hapert.

Zilver knikt. ‘Dat weet je toch?’

‘Die Cupcakeclub?’

‘Ja, we hebben het druk. We moeten nog vijftig cupcakes maken voor de directeur.’

Zilver denkt terug aan de feestavond vorige week op school.

Toen wonnen ze de eerste prijs bij de veiling voor het schoolplein. Iedereen op school weet nu hoe bakker Sep iedere woensdagmiddag aan die heerlijke cupcakes komt. Amy, Melina, Sara en Jan-Willem vinden het helemaal te gek dat ze nu nog meer fans hebben. Iedereen is dol op cupcakes! Toen ze vertelden dat de opbrengst

van hun cupcakes naar een goed doel ging, bestelde de directeur van de school er gelijk vijftig voor zijn verjaardag komende donderdag.

‘Kun je niet één keertje overslaan?’ vraagt David.

Zilver schudt haar hoofd.

‘We hebben een bestelling van de directeur.

Dat zeg ik toch net?’

‘Jawel, maar...’ Hij zucht.

‘Ik snap werkelijk niet wat er leuk is aan taartjes bakken!’

‘Cupcakes,’ verbetert Zilver hem. ‘Whatever!’ broemt David. ‘Meidengedoe.’

‘Jan-Willem doet ook mee,’ zegt Zilver.

‘Precies!’ zegt David. ‘Jan-Willem is mijn vriend. Maar...’ Hij zucht. ‘Welke jongen gaat er nu op zijn vrije woensdagmiddag cakejes bakken als je ook kunt voetballen?’

Zilver glimlacht. ‘Ga jij lekker voetballen, doen we allemaal ons ding.’ Ze wil doorlopen, maar David gaat voor haar staan. ‘Kas gaat verhuizen, wist je dat?’

‘Nee.’ Zilver weet dat Kas de beste vriend is van David en Jan-Willem. ‘Wanneer?’

‘Dit weekend. Hij is nu aan het inpakken. Zijn moeder gaat bij haar nieuwe vriend wonen en hij gaat mee.’

‘Waarheen?’

‘Emmen, in Drenthe.’ David kijkt sip. ‘Nu heb ik niemand meer om mee te voetballen op woensdagmiddag. Jan-Willem is bij jullie, Kas ver weg in Drenthe.’

‘Je hebt toch wel meer vrienden?’

‘Ja, maar op woensdagmiddag heeft iedereen al wat. De één moet naar voetbaltraining, de ander heeft muziekles en een paar zitten op judo.’

‘Dan ga je een boek lezen,’ probeert Zilver nog.

‘Of gamen, of...’

David schudt zijn hoofd. ‘Nee, nee, je snapt het niet. Ik wil iets met jou doen! Ik wil met jou naar de film. Vanmiddag.’

Zilver slikt. Ze hoort het bloed in haar hoofd suizen.

‘Je wilt met mij...’ Haar stem stukt.

‘Ja.’ David haalt diep adem. ‘Ik heb al kaartjes.’

Zijn handen graaien in zijn zak en hij haalt twee bioscoopkaartjes tevoorschijn.

Zilver is totaal overrompeld. ‘Maar ik...’ Ze zwijgt en slaat haar ogen neer.

David pakt haar hand vast. ‘Alsjeblieft, zeg ja!

Jij vindt mij toch ook leuk?’

Zilver kan niet anders dan knikken. Ja, ze vindt David superleuk. Ze is al weken smoorverliefd. Ze wil niets liever dan met hem naar de film.

Maar de Cupcakeclub dan? Over een uurtje staan haar vrienden voor de deur.

‘Ik wil naast je zitten in het donker,’ fluistert David.

‘Mijn arm om je heen slaan en...’ Hij krijgt een kleur.

‘Nou ja, je weet wel.’ Hij kijkt naar zijn schoenen.

Zilvers benen trillen en haar buik kriebelt. Dat wil zij ook. Ze wil niets liever, maar niet nu. Het kan niet! ‘Oké,’ hoort ze zichzelf zeggen. ‘Ik ga mee.’

Ze buigt zich voorover en geeft David een kus op zijn wang. ‘Leuk!’

Geschrokken deinst ze achteruit. ‘O, sorry.’

Ze giechelt. ‘Het ging vanzelf.’

David glimlacht.

‘Zeg...’ De juf komt de gang op.

‘Gaan jullie naar buiten, jongens?’

Het is al kwart voor één.’

Zwijgend lopen David en Zilver de school uit.

Bij de fietsenstalling blijven ze staan.

Alleen hun fietsen staan er nog.

‘Wat spreken we af?’ vraagt David als hij zijn fiets van het slot haalt. ‘Kom ik jou halen?’

‘Nee, nee.’ Zilver schudt haar hoofd. ‘Ik kom wel naar de bioscoop toe, goed? Hoe laat begint het?’

David trekt zijn fiets uit het rek en laat haar de kaartjes zien.

‘Zie ik je een kwartiertje van tevoren, voor de ingang?’ stelt Zilver voor. ‘Dat red ik wel.’

David stapt op en geeft haar een knipoog.

‘Tot zo dan.’

‘Ja, tot zo.’ Terwijl David wegfietst, zet Zilver haar tas in haar mand. Ze kan het bijna niet geloven.

David, de leukste jongen van de school,

wil met haar naar de film. Hij vindt haar leuk.

Misschien vraagt hij haar vanmiddag wel verkering.

Dan is het echt.

In gedachten verzonken fietst Zilver naar huis.

Bijna botst ze tegen een auto aan bij het kruispunt.

Het gaat maar net goed. Ze is helemaal in de war.

David... David... David... Zijn naam gonst door haar hoofd.

Gek. De wereld ziet er ineens heel anders uit.

De bomen zijn groener, de lucht is blauwer en de zon lijkt feller te schijnen. Vogels zingen

het hoogste lied. Zelfs de mensen die op straat

lopen, kijken vrolijker dan gister. Als ze langs de bakkerij van haar vader fietst, ruikt ze de heerlijke geuren van versgebakken brood, koekjes en cake.

‘Cake!’ roept ze geschrokken. Het fijne gevoel verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ze kan onmogelijk op twee plaatsen tegelijk zijn vanmiddag.

Ze zet haar fiets tegen de muur van de garage en beseft dat ze heel snel iets moet verzinnen. Zal ze haar vrienden bellen en zeggen dat het niet doorgaat? Maar dan vragen ze natuurlijk waarom het niet doorgaat. Ze wil haar afspraak met David liever nog even geheimhouden. Stel je voordat David geen verkering wil? Dat het vanmiddag niet leuk is? Zilver pakt haar tas uit de mand en denkt na. Zal ze zeggen dat haar vader de bakkerij nodig heeft vanmiddag? Maar dan heeft de directeur geen cupcakes. Ze zucht. Misschien kan haar vader de cupcakes bakken? Ze schudt haar hoofd. Nee! Daar heeft hij vast geen tijd voor. Er zit maar één ding op: Melina, Amy, Sara en Jan-Willem gaan vanmiddag cupcakes bakken zonder haar. Maar hoe regelt ze dat?

‘Ha, Zilver!’ Haar moeder komt net de tuin in lopen met een volle vuilniszak in haar hand. ‘Was het leuk op school?’ Ze laat de vuilniszak in de container zakken.

‘Niet zo.’ Zilvers gezicht betreft en ze grijpt naar haar buik.

‘Ik heb zo’n buikpijn, mam,’ zegt ze jammerend.

‘Ach, meisje toch.’ Haar moeder loopt naar haar toe.

‘Hoe kan dat nou?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Zilver zacht. ‘Het begon vanochtend op school.’

Haar moeder slaat een arm om haar heen en samen lopen ze naar binnen. ‘Kom, ga maar even op de bank liggen, dan maak ik een kopje thee. Dat helpt vast.’

Terwijl Zilver toekijkt hoe haar moeder theezet, denkt ze haar plan uit. Buikpijn is goed. Meisjes hebben vaak buikpijn, heeft haar moeder ooit verteld.

‘Kijk eens!’ Haar moeder zet een kopje thee op de kleine tafel naast de bank. ‘Ik heb er wat koud water bij gedaan, dan kun je het gelijk opdrinken. Wil je wat eten?’

Zilver schudt haar hoofd. ‘Ik wil naar bed toe.’

Haar moeder streelt haar haren. ‘Ach, pechvogel toch.’

‘Mam?’

‘Ja, lieverd.’

‘Melina, Amy, Sara en Jan-Willem komen zo.

We moeten cupcakes bakken voor de directeur.’

‘O ja, dat is waar ook.’

‘Wil jij tegen ze zeggen dat ik dit keer niet meedoe?’

‘Tuurlijk. Ik denk dat papa het wel goed vindt dat jij er een keertje niet bij bent. Ik geef het wel door. Misschien dat Josje een oogje in het zeil kan houden?’

Zilver knikt. Josje is de oudere zus van Jan-Willem.

Ze werkt bij Sep in de bakkerij. Met haar erbij lukt het vast om die vijftig cupcakes te bakken.

‘Drink je thee maar op en duik je bed in,’ zegt haar moeder. ‘Ik regel het wel met je vrienden.’

‘Wil je mij dan niet wakker maken?’ vraagt Zilver.

Ze trekt een pijnlijk gezicht. ‘Je hoeft ook niet te komen kijken. Ik wil lekker lang slapen, goed?’ Haar moeder geeft haar een kus. ‘Dat is goed. Ik zal je niet storen.’

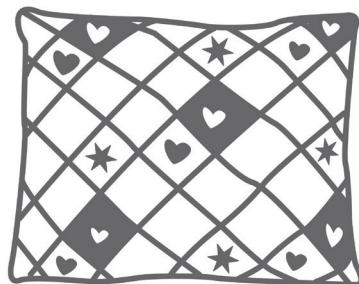
Zilver drinkt haar thee op.

Kreunend staat ze op.

‘Nou, dan ga ik maar.’

‘Ik loop met je mee.’

Even later ligt Zilver in bed en hoort ze haar moeder de trap af lopen. Ze staart naar het plafond.

Over een uur moet ze bij de bioscoop zijn.

Voorlopig kan ze in bed blijven liggen. Ze draait zich om en pakt haar boek dat op het nachtkastje ligt. Ze kan best nog even lezen.

Als ze de deurbel hoort, klapt ze haar boek dicht. Ze hoort haar moeder de deur opendoen en concentreert zich op de stemmen.

Ze herkent de stemmen van haar vriendinnen.

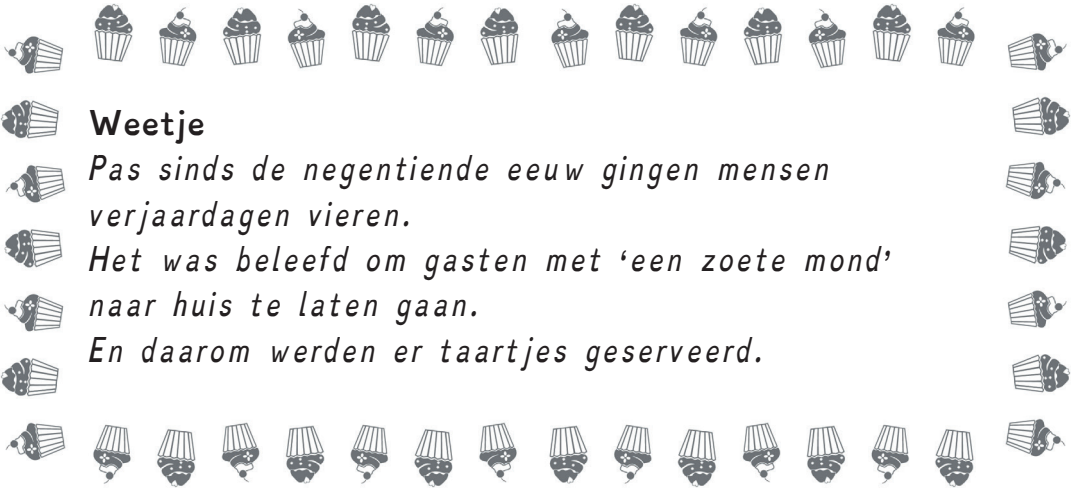
‘Aaah, wat sneu.’ Dat is Amy.

Zilver houdt haar adem in. Zouden ze naar boven komen?

Maar de stemmen ebben weg en even later is het stil beneden. Als de deurbel nog een keer gaat, hoort Zilver de stem van Jan-Willem. ‘Komt goed, hoor!’ Zilver duikt onder haar dekbed. Ze voelt zich superschuldig. Iedereen is er, behalve zij.

En ze heeft gejokt. Maar het moet! Als ze denkt aan haar afspraak met David verdwijnt haar schuldgevoel. Straks, als David en zij echt verkering hebben, dan zal ze alles opbiechten. Wedden dat haar vrienden het begrijpen?

Ziek

Weetje

Pas sinds de negentiende eeuw gingen mensen verjaardagen vieren.

Het was beleefd om gasten met 'een zoete mond' naar huis te laten gaan.

En daarom werden er taartjes geserveerd.

Voorzichtig laat Zilver zich door het raamkozijn naar buiten zakken. Haar vingers omklemmen de vensterbank. Aan haar arm bungelt een emmer, die heeft ze net uit de badkamer gehaald. Met een schuin oog kijkt ze langs haar lichaam omlaag. Haar voeten bungelen nu vlak boven het dak van de garage. Ze sluit haar ogen en laat de vensterbank los. Heel even schaaft haar kin langs de muur en ze kreunt. Maar dan staat ze op het dak. Ze hijgt en kijkt omhoog. Haar raam staat nog open. Gelukkig is het mooi weer. Ze zet de emmer neer tegen de muur van het huis. Voor de zekerheid pakt ze wat grind van het dak. Zonder lawaai te maken